

Joan-Søstrenes oplæg til foretræde i Socialudvalget den 11. februar 2016, kl. 12.15.

Vi har bedt om foretræde om den landsdækkende behandlings- og rådgivningsindsats for mennesker med senfølger efter seksuelle overgreb i barndommen.

Den nuværende indsats er etableret i 2013, hvor nogle private organiseringer blev lagt sammen til 3 regionale senfølgecentre og finansieret af satspulje. Nu er det besluttet at finansieringen skal udfases fra satspulje. Og samtidig er den nuværende organisering blevet evalueret i 2015.

Joan-Søstrene har arbejdet med kvinders rettigheder i 40 år, blandt andet for kvinder, der har været udsat for seksuelle overgreb i barndommen. Vi er ikke en del af den indsats, som vi skal tale om i dag, men vi er bekymrede for status og for den udvikling som er sat i gang, og det er derfor vi er kommet.

Den gode nyhed fra evalueringen er, at de regionale senfølgecentre faktisk formår at forbedre målgruppens livssituation ved at reducere de fysiske, psykiske og sociale skadevirkninger der følger af seksuelle overgreb i barndommen. Det handler om mange forskelligartede problemer som angst, depression, posttraumatisk stress, dårligt selvværd, vanskelige og konfliktfyldte relationer, store problemer med at regulere deres følelser og personlighedsforstyrrelser.

Det er helt forståeligt, for seksuelle overgreb overfor børn er noget af det mest rystende, man kan forestille sig. Alle børn har ret til en barndom uden seksuelle overgreb, men vi er desværre ikke i stand til at sikre at den rettighed virkelig gælder for alle børn. Der er tale om sager, som jeg er sikker på I kan huske fra pressen, for eksempel fra Tønder, Brønderslev, Rebild og lige nu aktuelt fra Slagelse.

Det, som det handler om nu, er hvilken indsats vi som samfund stiller til rådighed når børnene fra de sager er blevet voksne, og må bære den byrde det er, at have været udsat for seksuelle overgreb i barndommen. Ofte fra personer, som også var dem der skulle passe på dem, og være deres omsorgspersoner.

Vi har bedt en aktuar om at beregne to scenarier for en person, som har været udsat for seksuelle overgreb som barn. 25 år og på kontanthjælp: Den første får behandling i 2 år på et regional senfølgecenter og efter yderligere 3 års kontanthjælp og jobafklaring er hun som 30-årig klar til et job som SOSU-assistent, som hun passer til hun går på folkepension.

Den anden sker der ikke så meget for, men efter forskellige jobafklaringer og ressourceforløb får hun tilkendt et fleksjob som 41 årig.

Samfundsøkonomisk er forskellen mellem de to livsforløb 7,2 mio kr. (7,5 mio kr. hvis hun er forsøger). Hvis der skal være andre begrundelser end den menneskelige, for at indsatsen er ordentlig og fagligt begrundet, så er det den form for økonomi, vi vil opfordre Jer til at være optaget af.

Det kræver et stort mod og styrke, at stå ved sig selv, og den opgave som man har, hvis seksuelle overgreb i barndommen er en del af bagagen. Det første skridt er forbundet med meget stor sårbarhed, og hvis det man der bliver mødt med er en ventetid på 1,5 år, som er den ventetid der pt. er i København, så er det ikke sikkert, at alle føler, at de faktisk bliver taget alvorligt. Tværtimod.

For mennesker, der har været udsat for traumatiske overgreb er mødet med systemet afgørende, og for mange er det ligeså vigtigt som omstændighederne ved selve overgrebene. Hvis det ikke er ordentligt, risikerer man sekundær traumatisering, som efter omstændighederne kan være ligeså skadeligt som det oprindelige traume. Det vi håber at få ud af det her, er:

1. Når den tilgængelige statistik siger, at der på landsplan er behov for 780 behandlingspladser for voksne, som har været udsat for seksuelle overgreb i barndommen, så håber vi, at I kan sikre, at der kommer 780 pladser, og ikke som nu kun 300. Hvis det kan flytte 10 personer i de scenarier vi har fået beregnet, så er det udgiftsniveau til de regionale senfølgecentre, som evalueringen siger at der bør være med budget på 70 mio kr. finansieret.
2. Hvis indsatsen skal decentraliseres fra det statslige niveau, og det kan der være gode grunde til, så håber vi, at det kommer til at ske på betryggende vis, så en så udsat gruppe som voksne, der har været udsat for seksuelle overgreb i barndommen ikke risikerer at blive kastebold imellem forskellige politiske myndigheder. Vi tænker at det må sikres ved at stille krav om antal behandlingspladser, af en bestemt kvalitet og budget i forbindelse med decentraliseringen.
3. Og så længe behandlingsindsatsen er under niveau, så håber vi, at den specifikke psykologordning for voksne, som lider under senfølger efter seksuelle overgreb i barndommen bliver genoprettet, efter den er lukket som en konsekvens af satspuljen for 2016. Det var en nødløsning, men den har i det mindste betydet, at der har været en minimal indsats i ventetiden, som altså pt. er 1,5 år.